

פרשת ויקרא

ויקרא אל משה (א, א)

פסוק זה נכתב בתורה באל"ף זעירה, מחמת ענוותנותו של משה רבינו.

בעיני רבינו ה"חפץ חיים" נחשב הכבוד לבזיון הגדול ביותר.

כאשר חלקו לו כבוד היה זה בעיניו עינוי ללא נשוא, טוען היה תמיד בהקשר לכך שאם בני אדם חולקים לו כבוד שאיננו זכאי לו, הרי אינו אלא צער ועלבון.

משל למה הדבר דומה? אמר ה"חפץ חיים" לבן מלך שקלקל את דרכיו, גנב ופשע, ואביו הענישו בזה ששלל ממנו את תאריו והגלה אותו למדינה רחוקה.

בהגיעו לשם חלקו לו הבריות כבוד מלכים משום שלא ידעו מאומה מכל אשר אירע בארמון.

נקל לשער איזה יסורים וכאב לב גרם כבוד מסוג זה לנסיך... הרי בתוך לבו ידע היטב את שפילות מצבו ופחיתות ערכו...

כך היה ה"חפץ חיים" אומר: כיצד יכול אדם להתגאות בכבוד שאחרים חולקים לו, בשעה שהוא מרגיש ויודע היטב את שפלותו ופחיתות ערכו...?

מקור: וקראת לשבת עונג